

IV

Звістку про бешкети, що їх лейтенантик зчиняв у таларському борделі, до відділка принесла одна повія, Морська Вовчиця. Вона прийшла скаржитись, що її сутенер останнім часом лупцює її більше, ніж звикле:

— Він тримає мене в чорному тілі, і я втрачаю клієнтів. От і не приношу йому грошей, а він мене знову духопелить. Поговоріть із ним, лейтенанте Сильва. Я пробувала, але він і слухати не хоче.

І Морська Вовчиця розповіла, що минулої ночі до борделю припхався якийсь лейтенантик. Цмулив без кінця піско¹, наче яку воду, причому пив не як людина, що хоче розважитись, а вочевидь бажаючи якнайшвидше набратися. А коли нажлуктився добряче, розстебнув ширіньку і став мочитися на повій, клієнтів та сутенерів. Потім видерся на шинквас і звідти продовжував своє шоу, поки його не забрала військова поліція. Китаєць Лао стримував людей, щоб його не чіпали: «Якщо його натовчуть, постраждаю я, а отже й ви, бо заклад прикриють. І вийде по-їхньому».

1. Піско — перуанська горілка.

Лейтенант Сильва ніби й не звернув уваги на розповідь Морської Вовчиці. А наступного дня, вже за обідом у шинку донї Адріани, якийсь завсідник розповів, що напередодні льотчик повторив свої походеньки, та ще й порозбивав пляшки, мовляв, хоче побачити в повітрі скляні зірочки. І знову викликали поліцію з бази. На третій день у відділок заявився сам Лао, ремствуєючи:

— Вчора він перевершив сам себе. Спустив штани і спробував накласти купу серед танцювального майданчика. Він божевільний, лейтенанте. Умисне провокує, щоб його відгамселили. Зарадьте якомсь, бо інакше хтось-таки провчить його. А я не хочу мати халепу з базою.

— Скажи про це полковникові Міндро, китайцю, — порадив лейтенант Сильва. — Це його клопіт.

— Ні за що в світі не піду до нього, — злякався китаєць. — Я з біса боюся його, кажуть, він страшенно лютий.

— Тоді кепські твої справи, бо льотчики не в моєму віданні. Якби йшлося про цивільну особу, тоді будь ласка.

Китаєць Лао розгублено дивився на Літуму й лейтенанта.

— То ви нічим не зарадите?

— Молитимемось за тебе. Бувай, китайцю, і вітай своїх жіночок!

Та щойно Лао пішов, лейтенант Сильва обернувся до Літуми, який на старенькому «ремінгтоні» клацав одним пальцем зведення за день; голосом, від якого поліцейському

зробилося млосно, мовив:

— Ця історія з льотчиком досить підозріла, га, Літумо?

— Так, лейтенанте, — згодився Літума. Трохи помовчав і перепитав: — А чому досить підозріла?

— Ніхто не лізтиме на рожен у борделі, де збираються найнебезпечніші в Таларі злочинці, лише задля розваги. І то чотири дні підряд. Тут щось не те, тобі не здається?

— Атож, лейтенанте, — запевнив Літума. Він не второпав, на що натякає начальник, однак нашорошив вуха: — То ви гадаєте, що...

— Що нам варто покуштувати в Лао пива, Літумо. Звісно, за кошт господаря.

Переслідуваний парафіяльним священиком, китаєць Лао зі своїм борделем побував уже в добрій половині Талари. Отець Домінго, щойно натрапляв на нього, щоразу домагався в алькальдії¹ закрити його заклад. А через кілька днів бордель знову воскресав у якомусь домі, за кілька кварталів від попереднього. Зрештою Лао домігся свого: тепер бордель розмістився на околиці, в абияк збитій дощаній халабуді. То була вбога хистка споруда з долівкою, яку щодня поливали, щоб прибити пил, і покрівлею з шматків бляхи, між яких свистів вітер. Кімнати повій рясніли шпаринами, крізь які хлопчаки та п'яниці підглядали за парочками.

1. Алькальдія — орган місцевого самоврядування в країнах Латинської Америки.

Лейтенант Сильва й Літума неквапливо крокували до борделю, після того як подивилися ковбойський фільм у літньому кінотеатрі сеньйора Фріаса. За екран правила північна стіна церкви, що давало отцю Домінго право на цензуру кінострічок. Літума човгав черевиками по м'якій землі. Лейтенант палив.

— Скажіть принаймні, що вам спало на думку, лейтенанте. Чому ви гадаєте, що дивацтва льотчика пов'язані зі смертю худенького?

— Нічого мені не спало на думку. — Лейтенант Сильва випустив клуб диму. — Та оскільки в цій справі ми ніяк не влучимо ногою по м'ячу, треба бити на всі боки, а раптом вцілимо. А ні, то хоч поглянемо на бордель і тамтешню публіку. Хоч і певен, що не стріну там жінку своєї мрії.

«Зараз почне про гладуху, — подумав Літума. — І що за нав'язлива ідея!»

— Учора ввечері я їй показав, — зажурено згадав лейтенант Сильва. — Вийшов відлито, а вона саме несла пійло для льохи. Глянула на мене, а я їй показав, отак, обома руками. «Це для тебе, любасю. Доки ти його триматимеш на голодному пайку?»

Він збуджено зареготав, як завжди, коли заводив розмову про донью Адріану.